

een bevruchting door den Heiligen Geest en deze vrucht, „dit heilige“, zou „Gods Zoon“ genaamd worden. Nu onthoudt Jozef zich van geslachtsgeheim, tot dit bijzondere kind geboren is.

Ten derde mag de geslachtsdaad ook uitgeoefend worden, wanneer de vrouw, gezien haar leeftijd, niet meer geacht mag worden, kinderen te zullen krijgen. Na het vorenstaande behoeft ik dit niet nader meer toe te lichten.

Ik geloof, dat wij dit alles wel eens sterk naar voren mogen schuiven tegenover menschen als Dr Bruins, die de methode van periodieke onthouding van Ogino-Knaus (waarover, vóór de Vrijmaking, Dr Drogen-dijk in ons blad zulke goede artikelen geschreven heeft, die later als boekje zijn uitgegeven) verdedigt.

Want aan het toepassen van de methode van Ogino-Knaus zit onherroepelijk dit, wat ik zoo juist, m.i. wel-gemotiveerd veroordeelde: ik zoek den „lust“ „om den lust“ te incasseeren, maar..... er moet alstublieft geen kind van komen!

Om het eens héél cru te zeggen: „Fijn Heere, dat U dien „lustfactor“ in Uw schepping hebt opgenomen; dien willen wij gaarne incasseeren; maar.... houd dat verbodskind maar bij U“!!

Dat is, zonder meer, een zondige levenspraktijk; een leven in strijd met de belofte, om „heilig“ met elkaar in het huwelijk te zullen leven.

En nu moeten we hierover niet wat ironisch gaan redeneeren, of moppen gaan tappen. Ik weet dat ook wel, en ik heb dat meermalen ondervonden, ook onder christelijke geneeskundigen, dat vaak gezegd wordt: „Nou, nou, ik zou ze niet te eten willen geven, die zich hieraan niet houden“. Dr Bruins schrijft het aldus: „Ik denk, dat hiervan niet veel terecht komt“. Alleen maar: is dat een verontschuldiging?

Of moeten wij niet jagen naar de volmaaktheid; moeten wij niet trachten om naar al Gods geboden te leven?

Met het voorgaande wil ik natuurlijk niet gezegd hebben, dat wij maar „raak moeten leven“.

Alsof er geen regelen, ook voor het verwekken van kinderen zouden zijn.

Dr Bruins haalt natuurlijk o.a. weer aan het over-bekende voorbeeld van de vrouw met ernstige long-tuberculose, voor wie het, voor het eerst of opnieuw zwanger worden zoo goed als zeker zou betekenen het-aan-die-longtuberculose-ten-gronde-gaan.

Inderdaad moet er in zulk een situatie voor gewaakt worden, dat geen kind verwekt wordt. Dit zou m.i. ook direct in strijd zijn met antw. 105 H.C.: „Dat ik mijn naaste..... met de daad..... niet doode“. En de vrouw zou kunnen zeggen: „dat ik mijzelf..... met de daad..... niet doode“.

Mag men nu in zulk een situatie de methode van Ogino-Knaus toepassen? Dr Bruins zegt van wel; ik houd vol van niet.

Mijn gronden, die de methode van Ogino-Knaus zelf raken, en niet de situatie, waarin die toegepast wordt, heb ik boven reeds gegeven. Ik behoeft daaraan niets toe te voegen.

Maar wel wil ik nog op enkele andere dingen wijzen.

Zou het toepassen van deze methode in zulk een situatie al tijd gevaarlijk zijn?..... Zulke patiënten, want dat is zulk een vrouw met een halfstrijdige long-tuberculose toch, hebben lichamelijke en geestelijke rust noodig! Worden deze gegarandeerd door 't geregeld (wie weet en controleert: hoe frequent?) toepassen van de methode van Ogino-Knaus?.....

En..... hebben wij eenmaal dit „middel“ uit handen gegeven, wie controleert, wat er verder mee gebeurt? In welke andere omstandigheden de methode toegepast zal worden?

Dr Bruins zal misschien opmerken: daar zijn wij niet verantwoordelijk voor. Ik antwoord: nee en ja. Nee: natuurlijk, hij heeft de methode aan die andere menschen, in die andere situatie, niet aanbevolen; aan die andere menschen, die bv. maar twee kinderen willen hebben „en alstublieft niet meer; want dat zou vreeslijk zijn!“ Maar toch ook ja: want Dr Bruins heeft in een algemeen gelezen blad de methode verder bekend gemaakt.

En nu maak ik hier een heel andere opmerking; deze: ik geloof niet, dat artikelen als dat van Dr Bruins in een blad als „Moeder“ thuis hooren. Keurt Dr Bruins het verschijnen van een boek als van Dr Voorhoeve: „De dokter in huis“, of „Homoeopathie in de praktijk“ goed? Ook al staat er verschillende malen in: hier moet U Uw huisdokter raadplegen! Al dat onder de menschen brengen van medische kennis heeft in groote hoofdzak slechts tot gevolg: een ontzagge-lijk geknoei er mee.

En dat geknoei heeft ook, en op niet geringe schaal, plaats met de methode Ogino-Knaus. Voor ons, medi-ci, en voor haast een ieder, absoluut niet te contro-leeren!

De eenige methode, die alleen rest in gevallen, waarin het om de een of andere reden verboden is, dat er (meer) kinderen komen, is nog steeds de alge-heele onthouding.

Is dat nu zóóveel bijzonders?

In heel veel gevallen niet.

Ik noem weer de tijd van de verloving. Niemand,

die zegt op christelijk standpunt te willen staan, zal toch toestaan, dat hierin ook maar iets anders geoor-loofd is dan de absolute onthouding. Ook al duurt de verloving nóg zoo lang.

Ik noem vervolgens de tweede helft van de zwangerschap; ook hier rest niets anders dan absolute onthouding.

Ik noem verder het geval, wanneer één van de echtelieden gestorven is; vooral als dit heeft plaats gevonden op jeugdigen leeftijd, wanneer de „driften in het geheel nog niet uitgedoofd zijn“. Alweer; nie-mand zal hier iets anders verdedigen dan absolute onthouding!

En dán kan het ook!

En dán hoort men niemand openlijk vragen om „wat anders“..... Natuurlijk niet!

Is diezelfde houding dan niet mogelijk in het hu-welijk? Zeker, ik erken, dat de situaties niet geheel gelijk zijn; het maakt zelfs een heel verschil, of men (ik noem nu alleen maar den man) een vrouw heeft of niet! Maar omgekeerd, men denke ook niet té licht over de moeilijkheden van den jongen man, die zijn jonge vrouw, met wie hij gelukkig samenleefde, na een huwelijk van misschien maar een paar jaar, ver-loren heeft! Zóó ontzettend is het verschil tusschen zulk een jongen man en een anderen man, wiens vrouw langdurig ziek is, ook weer niet! Wij moeten er voor oppassen, dat wij deze laatste gevallen niet gaan dra-matisceeren! 't Zal dien man toch ook ter harte moeten gaan, dat zijn vrouw zoo langdurig ziek is! Of dat zij zoo zwak is! En hij zal toch niet alléén mogen letten op het gemis van dien „lust“.

Hij zal..... en nu ga ik een zin zeggen, waar veel op gesmaald wordt, hij zal sterk moeten zijn! Maar ondanks dat smalen, houd ik dit rustig vol.

Ik wilde, dat Nederland heel wat méér menschen had, die zich wat wisten te onttrekken! En die dit ge-willig, met open oogen, die dit geloovig deden! Steeds maar weer toegeven aan den genotsfactor verzwakt verschrikkelijk. En steeds weer toegeven aan zonde, verhardt tevens het hart! Dat kweekt slappe, geestelij slappe menschen. Het vragen naar de methode

De kwestie van het evangelisten-ambt (X)

§ 4. DE AMBTSTAAT VAN DEN EVANGELIST. (Vervolg).

E. We komen tot de taak van Timotheus en Titus. Wij hebben onder A een samen-vattend overzicht geboden. Het meerderheidsrapport merkt dienaangaande op (bl. 9/10), dat daaruit duidelijk blijkt, „dat althans Timotheus“ bevoegdheden veel verder reikten dan alleen zondingsprediking: ook in de fundeering der gemeenten tegen de dwaal-leer kreeg hij 'n werkzaam aandeel. In hoeverre hiermee in het algemeen de bevoegdheid der toenmalige evangelisten is getypeerd, staat nog te bezien; in de eerste plaats bedenke men, dat Paulus als apostel de bevoegdheid heeft tot speciale instructies aan zijn geestelijken zoon Timotheus; voorts is te rekenen met de mogelijkheid, dat het slot van 1 Tim. 4:5 het bevel bevat de ambtelijke bediening te comple-t-e-e-r-e-n, zoodat Tim. niet alleen het ambt van Evan-geliste moet vervullen door het evangelie te prediken-en-daarmee-niet, maar ook alles moet doen, wat zijn dienst in concreto ter plaatse van zijn arbeid verder met zich brengt“.

In de minderheidsnota worden onder „2 Tim. 4:5“ en „B. De arbeid van Timotheus en Titus“ (bl. 17, 18) een aantal opmerkingen geboden, welke zich in veel keeren tegen het meerderheidsrapport in dezen.

Volgens Ds v. d. Waal dan blijkt uit het verband van 2 Tim. 4:5, dat „het werk van een evangelist“ is arbeid tot bewaring der kerk; al zijn „zending“ en „evangelisatie“ niet uitgesloten, doch vallen ze in 2 Tim. 4 buiten het gezichtsveld; de arbeid is vooral defensief en offensief, en werk in een gevestigde ge-meente. In dit hoofdstuk is dus alleen kerkbewarende arbeid aan de orde.

Wat verder de arbeid van Paulus en z'n helpers betreft: 't was veelal arbeid onder de Joden (naast die onder ras-echte heidenen!) en ook de arbeid onder de heidenen toen was van de hedendaagsche onder „de wilde heidenen“ verschillend door cultuurniveau, taalverschil etc. Zoo zien we in den apostolischen tijd den arbeid om te „vermeerderen“ en te „bewaren“ nauw verweven. Worden de brieven aan Timotheus en Titus niet vaak de pastorale, herderlijke brieven genoemd? De arbeid van Timotheus en Titus wordt niet alleen voortgezet in „de zending“, doch ook in den kerkbewarende en kerkbouwende arbeid op het „thuisfront“. Zoodat uit niets blijkt, dat de voort-zetting van het werk van de helpers der apostelen roept om de erkenning van twee ambten: dat van dienaar des Woords voor de geplante kerk en dat van zending-evangelist voor den arbeid onder de heide-nen.

M.a.w.: de arbeid van Tim. en Titus was wat een „herder en leeraar“ deed en moet doen en is dan ge-richt op „vermeerdering“ en „bewaring“; conclusie: beide als twee deelen van één taak voor den dienaar des Woords als opvolger van Timotheus en Titus (bl. 18).

F. We stellen ons, om tot een bevredigende oplos-

van Ogino-Knaus is voor mij dan ook geen symptoom van geestelijke kracht; eer van het tegendeel!

Ik kom nog eenmaal terug op de verloving.

Ik stelde boven, dat de geslachtsdaad alleen verricht mag worden in het wettige huwelijk. De bewijsvoering daarvoor acht ik in dit artikel overbodig.

Maar, als ik de geslachtsdaad ga splitsen in twee onderdeelen, die ook los van elkaar verricht kunnen en mogen worden, komt de zaak anders te staan. Want dán kan ik alleen nog betoogen, dat alleen dát deel van de geslachtsdaad, waardoor kinderen verwekt kunnen worden, slechts in het wettig huwelijk ver-richt mag worden. Maar welke argumenten kan ik ervoor aanvoeren, dat dat andere deel, die zulvere genotsfactor, alleen maar daarin verricht mag wor-den? Die k l e m m e n d e a r g u m e n t e n heb ik niet! Want waarom zou ik het eene zinne-lijke genoegen (de kus b.v.) wel in de verloving mo-gen genieten en het andere, eveneens zinnelijke ge-noegen (de genotsfactor van de geslachtelijke samen-leving met garantie van geen volgende zwangerschap) niet?

Ik zie het dan ook aankomen, dat degenen onder de christenartsen, die de methode van Ogino-Knaus in bescherming nemen, over eenigen tijd met den mond vol tanden zullen komen te staan, wanneer hun het vuur na aan de schenen gelegd wordt, betreffende het al of niet geoorloofd zijn van geslachtelijke samen-leving onder bepaalde voorwaarden in den verlovings-tijd.

En dan zullen zij den stroom niet met goede argu-menten tegen kunnen houden.

Dit nu had Dr Bruins (en anderen vóór hem, die deze methode van periodieke onthouding aanbevelen), wel eens goed mogen overdenken, alvorens hij dit artikel geschreven had!

Deze menschen bevinden zich op een hellend vlak, waarvan zij niet af zullen kunnen komen, zoolang zij de methode van Ogino-Knaus, en eventueel andere methoden, de hand boven het hoofd houden.

Leiden.

P. JASPERSE.

ZENDING EN EVANGELISATIE

sing inzake „het geschil“ tusschen meerderheid en minderheid van deputaten zoo mogelijk te geraken, ons den arbeid van de apostolische helpers weer voor oogen.

Uit Hand. 13:1 v.v. leeren wij, dat voor de „zen-ding“ onder Joden en heidenen mannen worden „af-gezonden“. Sillevius Smitt (art. in G.T.T., XII, afl. 2, bl. 58/59) ontkende, dat Barnabas en Paulus „in een nieuw ambt gezet“ werden, wat Ds K. v. Dijk juist wel betoogt (G.T.T., XIII, afl. 12, bl. 540/41). Duid-lijk is uit den tekst, dat ze eerst met de andere drie genoemden „profeten en leeraars“ waren in de plaat-selijke kerk van Antiochië (vs 1) en later worden ze beiden „apostelen“ genoemd (Hand. 14:4, 14). Wij zullen op het gebruik van den naam „apostel“ nog terugkomen, als we de verhouding tusschen den „evan-geliste“ en de overige bijzondere ambten bezien. doch nu treft toch, dat Barnabas en Paulus een anderen naam dragen op hun zendingsreis dan voorheen in de Antiocheensche kerk. Daartusschen ligt ook vs 3: ge-bed, handoplegging en uitzending. En dat is inder-daad de inzet in een nieuw ambt. Wat nog wordt bevestigd door het woord „afzonderen“. Volgens Gros-heide (commentaar-Bottenburg) beteekent dat woord hier: „dat Barnabas en Paulus weliswaar waren ge-roepen en aangewezen, doch dat zij zich thans nog met anderen arbeid bezighielden. Zij moeten voortaan alleen dat bepaalde werk gaan doen, waartoe God hen had bestemd. De kring der ambtsdragers moet hen daartoe afzonderen, dat is ook loslaten, prijsgeven, goedvinden niet slechts, maar zeer bepaald ook mede-werken aan het hen doen ingaan tot hun eigenlijke werk“ (bl. 401). Duidelijk is, dat Barnabas en Paulus het leeraarsambt, dat een ambt in de p l a a t s e l i j-ke kerk is, loslaten en overgaan in een voor hen nieuw ambt, een ander ambt. En als Barnabas later, op de tweede zendingsreis, niet met Paulus meegaat, blijft hij zijn „apostel“-ambt zelfstandig uitoefenen en kleet ook zelfstandig een helper, Johannes Marcus (Hand. 15:39), die op de eerste reis is meegeweest (Hand. 13:5), doch „halverwege“ terugkeert (13:3). Daar Paulus hem op de tweede reis niet mee wil nemen, kun-nen we daaruit wel besluiten, dat Joh. Marcus niet in 'n ambt, niet in het „zendings“-ambt stond noch beves-tigd was, want dan had Paulus hem als bijz. ambts-drager dienen te erkennen.

Op de zendingsreizen gaan de „apostelen“ pree-ken, doopen, gemeenten stichten, bijzondere ambtsdragers aanstel-len, n.l. ouderlingen (Hand. 14:23). Ook gaan ze de gestichte gemeenten weer langs; zoo Bar-nabas weer naar Cyprus, vergelijk Hand. 13:4 en 15:39; Paulus ook: 15:41, waar Grosheide bij het „versterken“ der gemeenten aantekent: „mag wor-den vermoed, dat Paulus vooral op de organisatie van het kerkelijke leven lette, het instellen van de am-bten, gelijk hij dat ook bij zijn tweede bezoek aan de Zuid-Galatische gemeenten had gedaan, 14:23“ (bl. 74).

Uit dit laatste vloeit nu voort, dat Paulus aan som-mige helpers ook bijzondere opdrachten verleende, om